

andet Thing. Der maa da altsaa finde ganske faregne Forhold Sted ved denne Sag. Jeg fritjender den høitærede Marineminister for al Meddelagtighed i denne Sag efter hans Udtalelser om, at han slet ikke vilde have Ros for Snildhed overfor dette Forslag og denne Fremgangsmaade efter den videre Udvikling, han gav af Ordet Snildhed; altsaa dette fritjender jeg den høitærede Minister for. Men jeg vil dog spørge, om det ikke var ret heldigt, om Ministeriet ved Forhandlingerne om Sager af en saa alvorlig Natur var fuldstændig inde i, hvad der her gik for sig. Ogsaa for andre Sagers Vedkommende kunde jeg nok ønske, at der sandt større Samvirken Sted mellem Rigsdagen paa den ene og Regjeringen samt Regjeringens Organer paa den anden Side, da man jo saa mulig kunde komme til Enighed derom; thi jeg skal ganske uforbeholdent sige, at, naar vi f. Ex. ikke faae nogen Postlov iaar, er der Mange udenfor Udvalget, som vilde høilig beklage det (Th. Nielsen: Vi faae den vel ogsaa!) Ja, jeg tvivler noget derom. Jeg tror, at de have Ret, som sige, at, hvad der sker her ved denne Sag, hvorved den er bleven et større politisk Spørgsmaal, er i fuld Overensstemmelse med, hvad der skete den 8de November og ved Hørlovens Vedtagelse; dette er det 3die Led i Rækken af akkurat det Samme. Jeg siger paa ingen Maade, at det er uberettiget, men det skal jeg komme tilbage til. Den 8de November hed det sig: Ministeriet holder sig udenfor Sagen og overlader til Thingene at staffe en Bevilling i 24 Timer; saaledes hed det dengang aldeles bestemt. Disse 24 Timer, hvor der slet ingen Finantslov var, kunde jeg nok ønske, at Statsrevisionen havde gjort en Bemærkning om. Det er nemlig et af de markværdigste Tidspunkter i vort offentlige Liv. Det hed sig altsaa dengang, at Ministeriet holdt sig udenfor Sagen og sagde: Staf os en Bevilling i Løbet af 24 Timer. Det viste sig da ogsaa, at der var Medlemmer fra forskellige Sider, der kunde staffe denne Bevilling for, som det hed sig, at bringe Landet ind i lovlige Tilstande. Saa kom Hørloven. Jeg traadte dengang op saa loyalt som muligt og sagde: Naar man giver den høitærede Marineminister en Sværnslov, forekommer det mig at være konsekvent, at hans Værtskælle i Regjeringen faar 200,000 Kr. mere end hidtil, saa meget mere som den høitærede Krigsminister virkelig havde nogen Fortjeneste af en Sag, som blev bragt frem af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgtreds (Bust), og hvis Undersøgelse jeg meget paasjønner, nemlig om Husarrekruiterne paa Sagersborg; men da Hørordningen skulde vedtages, var det første Løsen: „Krigsministerens Forslag lægges tilside“. Jeg vil gjerne høre en Stadsfæstelse paa, om dette ikke er rigtigt; lød det ikke bestemt saaledes? (Stemmer: Jo.) Det er altsaa Grundlaget, hvorpaa denne Lov blev

vedtagen; der var et Flertal baade i dette og det andet Thing, som paa dette Grundlag gik ind paa Hørordningen, nemlig med at: „Krigsministerens Forslag lægges tilside“. Nu høre vi ved den nærværende Sags Begyndelse, at begge Forsvarsministrene værge sig imod at have Nogetsomhelst med denne Sag at gjøre, men netop derfor synes det, at den har større Chance for at gaa igjennem. Det forekommer mig, at det altid er rigtigt, at man ser en Sags politiske Stilling, som den virkelig foreligger, og Sagens Stilling er da, naar man tager de Forhold, der ligger for, den, at denne Sag bliver fremmet fremfor nogen anden Sag i denne Samling og bliver fremmet uden Samvirken med Regjeringen. Medens de fleste andre Sager ikke kunne samle noget Flertal om sig, er denne dog istand til at samle et Flertal baade i dette og i det andet Thing. (Rjær: Det ved man ikke endnu.) Ja, efter de Udtalelser, der ere faldne, maa man antage det. Der er flere Herrer, der afbryde mig paa dette Punkt; jeg kan ikke udpege Nogen bestemt, ellers skulde jeg gjerne gjøre det; men jeg paastaar, at de Udtalelser, der ere faldne i denne Sal, tyde paa, at det er saaledes, og at Resultatet vil blive saaledes.

Naar jeg har sagt, at jeg kunde stille mig saa upartisk, at jeg var istand til at yde et Bidrag til, hvorledes denne Sag ligger for, saa vil jeg nu sige til, at de ærede Herrer endelig ikke maa tro, at jeg dermed paa nogen Maade vil misbillige, hvad de have for. Jeg vil nemlig sige, at, naar et Forsøg har vilst sig upraktisk, naar den Veie, man er gaaet, ikke har kunnet føre til Maalet, saa kan jeg fuldt forstaa, at man vælger en anden Veie for at naae et Maal, og nu kommer jeg til at impdegaar nogle af de ærede Talere, som have talt inod Forslaget. Vi have tilstræbt at komme til et parlamentarisk Flertal, og Ministeriet har udtryffeligt selv sagt, at det vil nok være parlamentarisk, men det skal ikke være Folkethingsparlamentarisme, det skal ogsaa være Landsthingsparlamentarisme, altsaa Rigsdagsparlamentarisme. Naar man nu som her skaffer denne Rigsdagsparlamentarisme tilveie og faar et Flertal i begge Thing, saa har man jo ganske vist ad en anden Veie end den, man først tænkte sig, faaet de Mibler, hvorved man kan komme videre. Det gjælder da kun om, at de, der paatage sig dette Arbejde, ogsaa arbejde sig saaledes sammen, at de kunne føre Arbejdet videre ogsaa paa andre Omraader. Der vil jeg sige, at det skal mit Foredrag noksom vise, naar jeg kommer ind paa denne Sags Behandling i de sidste Dage, at dertil hører kun dette borgerlige Mod, naar man ser, at Noget er ret, saa at tage sit Standpunkt og derpaa gaa videre frem; det skal vel nok kunne forsvare sig selv. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) har oftere paa en temmelig